

um. Fólkinu hugsa tað sama, men eingin sigur sína hugsan.

Asmundur var hattleysur, tá ið hann leyp út. Tað er kalt, og hann kuldar. Hann var eisini heitur, nú hann hevði verið úti og kom inn í varman. Hann fór inn aftur.

„Hevði nakar verið inni í kirkjunum?“ spurdi mamman og reisti seg upp. Hon tóktist at ljóða ótolin. Hon hugdi so spyrjandi at honum, og tað var meira liv enn vanligt í hesum langleitta, bleika andlitinum.

„Eg veit ikki, hvat hatta var,“ svarar sonurin og setur seg aftur til drekka. „Eg hitti fólk úti, men tey sögdu seg heldur einki at vita. Einki ljós er heldur at siggja nakrastaðni í kirkjunum. Kanska tað kortini er onkur, ið hevur verið uppi í fornum.“

„Nei, tað hugsi eg ikki, sigur Annika aftur. „Eg veit, at hatta var eingin natúrlig ringan. Hetta vóru eini bód, ið kirkjuklokan gav. Tú hevur hoyrt, at kirkjuklokan sigur frá bæði frammanundan einum og øðrum.“ Hon tosaði kvikliga. Asmundur mintist seg ongantíð at hava sæð mammuna so sinnisræða og so klárliga at hava lagt kenslur sínar fram. Hon hevði aftur tikið hosurnar upp í hondina og kom tætt til hansara at standa.

„Harra Jesus eigi teg at far avstað aftur, beint nú, og drála ikki. Eg kenni tað á mær, at Tóri er komin upp á land. Eg havi kent tað á mær í allan dag. Eg visti tað, tá ið eg fór upp í morgun. Klokkan segði okkum frá nú, tað var tí, hon ringdi fyrri. Men skunda tær, hann kann verða út aftur ríkin. Eg veit so vist, at tú hesa ferðina finnur hann.“

Soleiðis tosaði hon uttælt og eggjandi, og hon tók og flytti aftur og fram, tað ið á borðinum stóð í sinnisræsluni.

Asmundur drakk drekka upp og setti koppin frá sær. „Ja, mamma, eg skal fara“, hann reisir seg upp. „Eg havi verið nú so ofta, og eg kann royna at fara avstað aftur eisini í kveld. Kanska tygum hava rættin. Gud givið tað. Eg kann fara í aftur hasa tryggjuna, hon var ikki so vát. Hosurnar kundi eg kanska eisini farið í aftur.“

„Nei, tú fert í hesar turru hosurnar. Tær eru flógvar, tær hava ligið við eldin. Tryggjuna kanst tú fara í aftur, hon er ikki so vát at tað bilur. Tú skuldi farið kortini í oljuklæði, ælini eru so grova. Nei, eg haldi, eg fari ikki í oljuklæði. Eg kann fara í eina aðra tryggju innan undir. Vættirnir munnu vera turri. Eg hugsi, eg havi lyktina við. Tað er so myrkt, hóast tað er mána-lýsi, niðri við strondina.“

Hann hevði gjørt seg til beinan vegin. Hon fekk honum hitt

## Um jólini og á nýggjárinum

sigla okkara bátar eftir hesari ætlan:

**Leygardagin tann 22. desember** verður siglt eftir vanligari ætlan.

**Mánadagin tann 24. desember.**

Skálafjørður: Tróndur fer úr Havn kl. 8, annars sigur hann sum vant, farið verður úr Seldafirði kl. 10.30.

Sundalagið: Streymur fer úr Havn kl. 7, annars siglur hann sum vant, farið verður úr Kollagði kl. 11.15.

Hestoy—Skopun: Dugvan fer úr Havn kl. 8.

Nólsoy: Dugvan fer úr Havn kl. 13.

**Tírsdag tann 25. desember** verður ikki siglt.

**Mikudag tann 26. desember.**

I Sundalagið og Skálafjørð verður siglt eftir vanligari mánadagsætlan. Dugvan fer til Skopunar, Hest og Nólsoyar eftir vanligari ætlan.

**Hósdag tann 27. desember** verður siglt eftir vanligari ætlan.

**Mánadag tann 31. desember** verður siglt eftir vanligari ætlan í Sundalagið og Skálafjørð.

Dugvan fer til Skopunar, Hest, Nólsoyar eftir vanligari ætlan.

**Tírsdag tann 1. januar** verður ikki siglt.

**Mikudag tann 2. januar.**

Tróndur fer eftir vanligari ætlan í Sundalagið og Skálafjørð.

Streymur fer til Vágar og Vestmanna.

Dugvan fer til Eiðis, Norðskála og Vikar.

**Góðs verður ikki tikið við jólaaftan, bert ferðafólk, mjólk og postur.**

A/S Thorshavns Mælkeforsyning & Margarinefabrik.

## s. „Smiril“s ferðaætlan

verður um jólini og nýggjári broytt soleiðis:

**Leygardagin 22. des. kl. 8** (i staðin fyrri kl. 9): Tórshavn—Koltur—Vestmanna—Miðvág—Tórshavn.

**Sunnudagin 23. des. kl. 9:** Tórshavn—Skálavík—Tveroyri—Vág.

**Mánadagin 24. des. kl. 8:** Tórshavn—Skálavík—Tveroyri—Vág.

**Týsdagin 25. des. kl. 8:** Vág—Tveroyri—Hvalb—Tórshavn.

**Hósdagin 27. des. kl. 8:** Vág—Tveroyri—Hvalb—Tórshavn.

**Fríggjadagin 28. des. kl. 9:** Tórshavn—Koltur—Vestmanna—Miðvág—Tórshavn.

**Leygardagin 29. des. kl. 9:** Tórshavn—Skálavík—Tveroyri—Vág.

**Mánadagin 31. des. kl. 8:** Vág—Tveroyri—Skálavík—Tórshavn.

**Týsdagin 1. og mikudagin 2. januar** verður ikki siglt.

**Hósdagin 3. januar kl. 9** og fram eftir verður siglt eftir ferðaætlanini.

„Smiril“s administrator.

stóra helsið. So fór hann í vettirnar og tók fjallstavin. „Eg haldi eg tendri ikki lyktina fyrr enn har niðri. Tað tævar ikki at ganga við henni millum húsanna logandi.“

Hon stóð í durinum, tá ið hann fór. „Jesus veri við tær, og hann lati teg koma aftur við honum“, segði hon aftaná hann.

Nú var einki tekin til ælið. Himmalin var klárur víða hvar, og mánin stóð stórur og blankur og skygdi á luftina.

Asmundur hugsaði, meðan hann gekk, at hetta hevði hann ikki ætlað. Hann hevði ventað sær at sloppið og fingið frið í kveld. Farið kanska inn til onkran og hitt onkran javnlíka. Tað hevði verið ein hugni at kunna ryst hetta tunga burtur av sær. Men tað batti einki at hugsa um. Hann hevði lovað mammuni tað, hóast hann hevði ringar vónir um at nakað spurdist burtur úr. Hasin klokklungurinn mundi ikki hava haft nakað uppá seg. Var kanska borist fyrri oyruni, og sinni á

mammuni var so leyst, at hon trúði uppá alt, og so mántu glyklast og bar seg fyrri henni, sum veruliga einki var. Onkur hevði kanska eisini verið eitt ørindi í kirkjunum.

Hann mætir einum manni á vegnum: „Tú fert aftur at leita“, sigur hann. „Ja, eg meini tað. Men tað man so lítið fara at hjálpa. Tað sýnist ikki, at teir koma upp aftur. Janus og Hans Jákup vóru eisini fyrri skýming, og teir bóru heldur ikki við nakað.“

„Nei, ringar vónir tykjast at vera fyrri, at teir reka upp. Útrákið er ofta so hart, og tað man hava tikið teir út frá landi.“

Ásmundur gekk sín veg. Hann fór inneftir, kom móti bakkanum, sum stóð hegur upp frá sjónum. Tað mundi vera best at hyggja oman hagar. Hann var har fáðni, men best var at hyggja allastaðni aftur hesa ferðina við. Tað var bælmýrkt nndir bakkanum. Hann var so hegur, at hann tók ljósið burtur. Hann fekk sær eldfýris-

dósina og tendraði í lyktina. So fór hann at ganga oman. Hann hvakk eitt sindur við. Ein fuglur fleyg so knappliga upp. Hann mundi hava sitið og dunda á helluni og fleyg nú fólkíð kom. Hygg, har lá nakað — Nei, tað var bara tær, sum var slongdur upp á flóðini. Hann lýsti niður í tann stóra hylin. Flóðin stóð uppi hylin, so okkurt kundi vera lagst niðan. Men, nei, ikki var tað tað. Hylurin var blankur, og ljósið lýsti líka til botns. Flíðurnar sóust so týðiliga. Hann fór aftur at hugsa um hetta, at finna bróðurin upprikan. Hann kundi ikki noktað fyrri, at hugsanin færdi eina óhugnskenslu á hann. Í letuni iðraði hann seg næstan eftir, at hann ikki hevði biðið onkran koma við sær. Tað var so undarligt at ganga her við sjóstrondina í myrkri vetrakveld. Her komu so nógvir lægnir tankar á einsamallan mann. Ikki tí. Ynski og hugur hans vóru eins sterk sum nakrantíð at finna bróðurin — hin við — og fáa teimum kirkjugarð. Men tað var sum tað ikki vóru somu menn nú. Tóri, sum hann hevði sovið við, og sum var sum ein partur av honum sjálvum, og hin sum hann eisini hevði kent væl. Alt tað kenda, sum hevði verið um teir fyrr, var burturfarið. Lívið var farið, tað lívið, sum alt hevði knýtt seg til, og teir vóru komnir í eina ókunniga veru, sum ein firnaðist at læra at kenna. Og so hugsanin, at teir vóru so nógvir komnir í hesa tíð, teir høvdu ligið í sjónum.

Men slíkt skuldi vinnast á. Hann fór longur oman móti sjónum. Sjógvurin var fjarandi og hin langa hellan var komin undan og fór skjótt at liggja turr. Inndragið slokti seg niðan eftir, men tað var so tunt og maktaleyst og dróg seg skjótt av stað aftur. Lyktarljósið legði seg oman eftir helluni, og mánin sá beint nú bjart niður á alt plássið. Hygg, har niðri við handa litla hylin lá nakað. Har var nakað. Hann leyp skjótt oman. Ljósið fall bjart á tað. Tað var Tóri. Hann mundi vera upplagdur á flóðini. Sjógvurin flæddi so langt niðan enn, at hann lættist á, men fluttist ikki úr stað. Ásmundur setti lyktina frá sær og fór at fáa beiggjan niðan frá. Hann skuldi fáa hann sjófríðan, so skuldi hann fáa onkun at hjálpa sær at bera hann út. Hin óhugnskensan sum verið hevði á honum hesa tíðina, hann hevði gingið og leitað, var burturi. Alt tað undarliga fjara og fremmanda, sum hann hevði hugsað tá um líkið á bróðurinum, kendist ikki longur. Eitt sárt sakn var tó har. Her kom Tóri livleysur sum ein reki upp á land, ikki at kunna talast við. Bára tigandi at bjarga honum niðan frá. Men í hetta saknið kom gleðin, at tað hevði eydnast honum at finna hann